

Kurator for Københavns universitet vendte sig skarpt mod forslaget om, at universitetets rektor skulle have det øverste ansvar for såvel akademiske som økonomiske anliggender. Han fandt, at det er ukorrekt at betro den økonomiske ledelse til universiteternes rektorer, når disse var valgt af lærerne, og staten ingen indflydelse havde på valget eller den pågældendes forbliven i stillingen. Han fandt, at universitetsadministrationen burde samles under en universitetsdirektørs ledelse. Denne direktør måtte være direkte ansvarlig over for ministeriet for den del af forvaltningen, han udøvede på egen hånd, og være berettiget til at indbringe de af universitetets kollegiale rryndigheder truffne afgørelser af økonomisk karakter for undervisningsministeriet.

2. *Udviklingen efter offentliggørelsen af Universitetsadministrationsudvalgets betænkning II.*

I slutningen af februar 1968 sendte undervisningsministeriet betænkningen til udtalelse på de højere uddannelsesinstitutioner, idet ministeriet samtidig anmodede institutionerne om at udarbejde forslag til nye styrelsesanordninger.

Arbejdet med nye styrelsesanordninger ved institutionerne kom hurtigt til at foregå under indtryk af den studenterbevægelse, der opstod i foråret 1968, og de voksende krav fra de lærere, som ikke var professorer, om større medindflydelse end foreslået af Universitetsadministrationsudvalgets flertal.

Studenternes krav går således, som de er formuleret af Danske Studerendes Fællesråd, ud på, at de studerende ved en institution skal vælge halvdelen af medlemmerne i samtlige styrende organer, og at beslutningsprocessen skal decentraliseres således, at beslutningerne træffes af repræsentanter for den eller de grupper, beslutningerne angår. F. eks. bør paritetisk sammensatte studienævn træffe alle endelige beslutninger vedrørende studie- og eksamensforhold, og et studienævns formand må ikke have en udslagsgivende stemme.

Danske Studerendes Fællesråd motiverer sit krav om, at lærerne og de studerende skal have lige mange repræsentanter i de styrende organer med, at den ene part ikke må kunne overstemme den anden, og at alle uoverensstemmelser skal løses ad forhandlingsvejen.

Kravene til indretningen af de højere uddannelsesinstitutioners styrelsesforhold er fra de ikke-professorale læreres side af Akademikernes Samarbejdsudvalg formuleret i følgende punkter:

1. En demokratisering af beslutningsprocesserne på alle områder og niveauer således, at der sikres

medbestemmelse for alle i det omfang, varetagelsen af deres faglige og arbejdsmæssige interesser tilsiger det.

2. En hurtig etablering af rationelle institutioner som institutionernes basale administrative enheder og opbygning af et hensigtsmæssigt system af besluttende organer.
  3. En integration af hele gruppen af heltidsbeskæftigede videnskabelige medarbejdere på det enkelte institut/laboratorium således, at fordeling af arbejde og funktioner sker ved beslutninger foretaget af en demokratisk sammensat forsamling (institutråd).
- Herudover må der sikres andre grupper af medarbejdere medindflydelse efter principperne i pkt. 1.
4. En af stillingskategorier uafhængig, og af samtlige medarbejdere valgt repræsentation til andre besluttende organer på institutionen (studienævn, fagråd etc.).
  5. En accept af de studerendes medindflydelse i de besluttende organer efter principperne i pkt. 1.

Disse krav blev, uanset at der ikke var hjemmel til det i de gældende styrelsesanordninger, på forskellig måde og i begrænset omfang imødekommet ved en række institutioner, hvor man dels gav repræsentanter for ikke-professorale lærere og studerende adgang til at deltage i de kollegiale organers møder, dels etablerede studienævnsoordninger.

Forslagene til styrelsesanordninger.

I begyndelsen af 1969 indkom der fra de højere læreanstalter, bortset fra Handelshøjskolen i København og Danmarks Lærerhøjskole, hvor særlige forhold gjorde sig gældende, forslag til nye styrelsesanordninger. Disse forslag var meget forskellige, men gik alle i større eller mindre grad videre end Universitetsadministrationsudvalgets flertalsforslag, for så vidt angik de ikke-professorale læreres og de studerendes medindflydelse, idet de to nævnte grupper, der ved alle institutioner havde været inddraget i arbejdet, dog ikke havde opnået at få alle deres ønsker opfyldt. Man lagde fra læreanstaltens side stor vægt på, at de nye anordninger blev sat i kraft med virkning fra undervisningsåret 1969-70's begyndelse, og efter en række forhandlinger i undervisningsministeriet blev de anordninger, som samlet er fremsendt til folketingets medlemmer samtidig med dette lovforslags fremsættelse, udstedt som 3-årige forsøgsordninger.

Universiteternes anordningsforslag blev først fremsendt til ministeriet sidst på foråret, og under hensyn til den uro, der særlig havde været omkring